

POSTANOWIENIE

21 sierpnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 21 sierpnia 2024 r. w Warszawie
w sprawie z wniosku A. L.
z udziałem A. J. i J. J.
o zasiedzenie nieruchomości oraz zasiedzenie służebności gruntowej drogi
koniecznej,
na skutek skargi kasacyjnej A. L.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Gdańsku
z 20 grudnia 2023 r., III Ca 639/23,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. orzeka, że każdy uczestnik ponosi koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie.**

UZASADNIENIE

Wnioskodawca A. L. złożył skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Gdańsku z 20 grudnia 2023 r., wydanego w sprawie o zasiedzenie nieruchomości oraz o zasiedzenie służebności drogi koniecznej.

Wnioskodawca wskazał, że podstawami wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania jest jej oczywista zasadność wynikająca z nierozpoznania wszystkich zarzutów apelacyjnych przez Sąd II instancji, a także występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego: *Czy w sytuacji, gdy wniosek o stwierdzenie zasiedzenia nieruchomości, złożony jest przez zainteresowanego to jest następcę*

prawnego osoby (osób), która nabyła własność z mocy prawa, po upływie wielu lat od terminu zasiedzenia, okoliczności faktyczne dotyczące tej nieruchomości (zmiany jej stanu prawnego oraz zmiany faktyczne w sposobie jej zagospodarowania, które zaistniały (miały miejsce) po dacie nabycia własności przez zasiedzenie, mają znaczenie dla oceny zasadności tego wniosku, czy też wyłączną podstawą dokonywania ustaleń są fakty zaistniałe przed upływem terminu zasiedzenia, a fakty zaistniałe po tej dacie nie mają istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia?

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał już, że zagadnienie prawne musi opisywać problem nowy, nierozwiązany dotychczas w orzecznictwie, a którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Zagadnienie powinno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, nie może mieć charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej pewnych szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia. Przedstawiony problem powinien być bowiem zagadnieniem wyłącznie prawnym, nie zaś faktycznym (zob. np. postanowienia SN z 29 maja 2024 r., I CSK 1972/23; z 28 maja 2024 r., I CSK 3902/23; z 22 maja 2024 r., I CSK 3877/23; z 21 marca 2024 r., I CSK 1797/23; z 13 marca 2024 r., I CSK 3806/23; z 25 stycznia 2024 r., I CSK 110/23; z 11 stycznia 2024 r., I CSK 3937/23).

Powołanie się na przyczynę kasacyjną przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga natomiast wykazania, że zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni i w wyniku takiego naruszenia prawa zapadło w drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Skarżący zaś powinien uzasadnić tę przesłankę, wskazując jedynie na argumenty mieszczące się w zakresie kognicji

Sądu Najwyższego. Nie może więc powoływać się na wadliwość ustaleń faktycznych, ani opierać na innych faktach niż stanowiące podstawę rozstrzygnięcia (zob. np. postanowienia SN z 7 grudnia 2023 r., I CSK 5630/22; z 8 listopada 2023 r., I CSK 3494/23; z 20 października 2023 r., I CSK 1631/23 oraz z 25 września 2023 r., I CSK 903/23).

Nie ulega zatem wątpliwości, że do podstawowych cech prawidłowo skonstruowanego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania należy ścisła korelacja przedstawianego wyводу z ustaleniami faktycznymi, jakie w sprawie poczyniły sądy *meriti*. Konieczność trzymania się tych ustaleń wynika bezpośrednio z art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c., ustanawiających ograniczoną kognicję Sądu Najwyższego.

Z uzasadnienia zaskarżonego postanowienia Sądu Okręgowego wynika natomiast, że w sprawie w ogóle nie doszło do wykazania, że poprzednicy prawni wnioskodawcy weszli w posiadanie gruntu, tym bardziej że ich posiadanie miało charakter samoistny. Nie zostały zatem spełnione najbardziej podstawowe wymagania stawiane zasiedzeniu. Nie sposób zatem w ogóle mówić o jakichkolwiek okolicznościach następujących po upływie biegu zasiedzenia i ich ewentualnych wpływie na ocenę sądową, skoro do zasiedzenia w ogóle nie doszło.

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zaś na podstawie art. 520 § 1 k.p.c.

[SOP]

[ms]